

LBRIS

We know
books

ANDERS DE LA MOTTE

BUZZ

editura rao

Ținutul de Nicăieri

Din doi pași rapizi ajunse lângă ea.

Nici măcar nu avu timp să reacționeze înainte ca el s-o tragă de pe scaun. O puse cu spatele la perete, cu una dintre mâini sugrumând-o puternic, atât de tare, că vârfurile degetelor de la picioare începuseră să i se ridice de pe covorul moale, în timp ce cu cealaltă băjbăia după obiectul de pe masă.

Se auziră icnetele de groază ale altor meseni, un zăngănit de porțelan, dar lui nu-i păsa. Salonul era la etajul al șaselea și personalului de securitate i-ar fi luat cel puțin trei minute să ajungă acolo. Trei minute îi erau mai mult decât suficiente să facă ce trebuia.

Ea bolborosea, încercând cu disperare să-i slăbească strânsoarea, însă el o întări și mai mult și simți că rezistența ei cedează. În câteva secunde, culoarea imaculată a feței ei machiate trecu de la roșu aprins la alb precum creta, asortată dintr-odată cu micul ei costum deschis la culoare.

Femeie de afaceri blondă – pe dracu'!

Își slăbi strânsoarea suficient cât să lase o cantitate mică de sânge să-i ajungă la creier. Un șut brusc și țintit greșit în vintre îl făcu să se amucească, dar ea își pierduse pantoful model Jimmy Choo și fără ajutorul lui lovitura nu fusese destul de tare cât să-l facă să-și slăbească strânsoarea. Strânse din nou și-și apăsă fața de a ei. Teroarea din ochii ei era ciudat de satisfăcătoare.

— Cum naiba m-ai găsit? șuieră el, ținând telefonul mobil sus, în fața ochilor ei, un obiect argintiu strălucitor, cu touch-screen din sticlă.

Brusc, telefonul prinse viață. Din reflex, continuă să-l țină mai departe de el și, spre surprinderea lui, își văzu fața reflectată în ecran. Holbându-se, cu ochii bulbucați, cu fața transpirată și stacojie. Trebuie că mobilul avea un aparat de fotografiat pe cealaltă parte, fiindcă, atunci când își mișcă mâna, fața ei îngrozită și palidă apărură în cadru. Frumoasa și bestia dracului, într-un fel de selfie!

O nebunie în toată regula!

Ce naiba făcea, de fapt?

El trebuia să fie un supererou, un salvator de lumi — dar asta? Să atace o femeie? Ajunsesese chiar atât de jos?

Îi întâlni din nou privirea, însă de data asta frica din ochii ei îl făcu să se simtă, pur și simplu, gol.

Nu era el însuși.

Nu era...

— Domnule Andersen?

— Hm?! tresări HP.

Un bărbat mărunț, în uniformă, stătea lângă masa lui, vocea lui moale auzindu-se doar atât cât să înecă zgomotul de fond cu efect de somnifer al holului.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule. Noua dumneavoastră cameră e gata.

Bărbatul întinse un plic mic conținând un card de acces.

— Camera numărul 931, domnule Andersen: v-am dat un apartament Junior, mai bun. Bagajul dumneavoastră e dus sus. Sper că veți continua să aveți o ședere plăcută la noi, și nu pot decât să-mi cer scuze pentru confuzia cu schimbarea camerei, zise bărbatul, apoi se înclină ușor și puse cu grijă plicul pe masă. Pot să vă mai aduc un pahar, domnule?

— Nu, mulțumesc, murmură HP aruncând o privire cu ochii înroșiți la masa de la fereastră.

Da, femeia era încă acolo, și alături de ceașca ei vedea micul dreptunghi argintiu care-i făcuse imaginația s-o ia razna.

Închise ochii din nou, se ciupi de nas și apoi inspiră adânc de câteva ori.

În afară de faptul că telefonul părea familiar, ce dovezi erau acolo care să sugereze că l-ar fi prins?

Era la al nu știu câtelea pașaport fals și niciunul dintre acestea n-avea nici cea mai mică legătură cu cele anterioare. Și pusese pe el câteva kilograme, se bronzase bine și își lăsase o barbă lungă, blondă și hippie, ca să se asorteze cu părul chiar mai lung. Nu mai vorbise medeza de cel puțin un an, de când plecase din Thailanda. Cu alte cuvinte, riscul să-l identifice cineva era destul de al naibii de mic, aproape microscopic. În afară de el însuși, nu exista un singur suflet în întreaga lume care să știe unde era el.

Deci la ce concluzie ai ajuns, Sherlock?

Telefonul trebuie că era o pură coincidență. Aproape toate smartphone-urile de pe piață arătau destul de similar, cele mai multe fiind, probabil, realizate în aceleași fabrici chinezești. În plus, nu era deloc prima dată când își imagina că fusese găsit...

Pierduse numărătoarea de câte ori intrase în panică și fugise pe leșurile din spate și coborând pe scara de incendiu ca să scape de următorii imaginari.

Chiar dacă trecuseră vreo două luni de la ultima lui experiență cu drogurile, creierul mic încă îi juca feste destul de constant, servindu-i fantome în plină zi, grație omuleților cenușii din departamentul de repliere.

Lipsa de somn nu îmbunătățea deloc lucrurile.

Tocmai reușise să obțină o cameră mult mai confortabilă, mai departe de ascensoare.

Dar știa deja că asta n-avea să ajute...

Femeia cu telefonul nu dădea vreun semn că avea de gând să răspundă.

În schimb, sorbi liniștită din cafea, uitându-se afară, la mare, și părând că nici n-a observat. Era destul de tânără, patruzeci și ceva de ani, cu părul tăiat foarte scurt și ferm. Sacou, pantaloni și pantofi cu tocuri mici, ușori. Uitându-se mai atent, vedea că ea avea gleznelor încrucișate și-și scosese călcâiul dintr-unul dintre pantofii, probabil, extrem de scumpi și-l balansa destul de absent din degetele de la picioare.

Pentru un motiv sau altul, acest gest firesc îl făcu să se calmeze un pic.

Inspiră adânc pe nas și lăsă aerul să iasă încet pe gură.

Întreaga lui existență de vis îi schimbase aproape pe nesimțite caracterul, făcându-l să devină complet diferit.

Paisprezece luni lungi în exil. Cu patru mai mult decât petrecuse închis fiindcă îl ucisese pe prietenul violent al surorii sale, și, evident, din multe puncte de vedere al naibii de mult mai frumoase. Chiar și așa, sentimentul de neliniște părea aproape la fel în acele clipe, destul de ciudat.

Noaptea era cel mai rău. Colibe din iarbă, pensuni pentru tineri, hoteluri de aeroport sau palate de platină, precum cel de aici, nu prea era mare diferență. Insomniei lui nu părea să-i pese de densitatea țesăturii cearșafurilor.

La începutul turneului său se asigurase că avea mereu companie. Atrăsese numeroase fete cu rucsac, fără grijii, la adunări la foc de tabără, toate dornice să petreacă întreaga noapte.

Apoi, mai târziu, când se săturase de inutilele discuții intime după partidele de sex și de versiunile de flașnetar de plajă ale melodiei *Oooh, baby, it's a wild world*, se limitase la agățatul în barurile hotelului.

Dar deja trecuse foarte mult de când nu mai simțise cu adevărat intimitatea omenească.

În schimb, se masturbase când era drogat la unul dintre stupidele filme porno pe care le cerea sexualitatea lui din ce în ce mai desensibilizată. Apoi, un pic de room-service șleampăt și lipsit de entuziasm, în timp ce trecea printr-o improvizație thailandeză de filme de succes, până când aluneca într-o stare care cel puțin îi amintea de somn. Un aer greu, cenușiu, în care imaginația i se dezlănțuia, explorând locuri pe care le uita curând.

Trebuia doar să accepte că viața lui de vis se îndrepta încet spre...

Lad!

Chiar dacă văzuse armele automate înainte de oprirea cortegiului, mirosul care o lovi când coborî din mașină fu atât de copleșitor, că Rebecca aproape uită de ele pentru câteva secunde.

Era un val scârbos de parfum dulceag de la corpurile înghesuite, gunoi, canalizare și putregai. Poate că observase duhoarea cu o zi înainte, când verificaseră traseul, dar era mult mai aglomerat și mai cald în acea zi, iar căldura părea să fi accentuat exponențial mirosul.

Mulțimea încercui rapid locul în care coborâseră, în timp ce sute de oameni agitați presau împotriva cordonului de bandă care fusese pus să-i frâneze.

Soldații schimbau priviri nervoase. Aveau mâinile strânse pe țevile armelor, în timp ce-și mișcau picioarele cu nerăbdare în noroul roșu.

Erau șase puști de asalt și același număr de soldați în uniforme de camuflaj prost asortate, pătate de sudoare, și cu cizme murdare. Liderul lor, un ofițer considerabil mai bine îmbrăcat, cu ochelari de soare reflectorizanți, îi făcu semn cu mâna s-o încurajeze să se descotorosească de încărcătură. Arma lui era încă în tocul strâns pe picior, pe coapsa dreaptă, ceea ce însemna șapte arme în total, dacă n-o număra și pe-a ei.

Gesturile agentului deveniră mai nerăbdătoare cu cât ea ezita mai mult, însă Rebecca îl ignoră. Ea rămase în picioare, cu portiera

deschisă, în timp ce Karolina Modin, șoferița ei, aștepta la volan cu motorul pornit.

Auzi ușile mașinii din spate deschizându-se și aruncă o privire rapidă peste umăr. Göransson și Malmén veneau în spatele ei. Niciunul dintre bărbați nu zise nimic, dar expresiile de pe fețele lor în spatele ochelarilor de soare îi spuneau ce credeau ei despre situație.

Publicul deveni mai zgomotos. Stâlpii fragili din plastic ce țineau banda cordonului începură să se miște și s-o preseze. Rebecca reuși să distingă câteva cuvinte la întâmplare în engleză.

Help us. No food, no doctor.¹

Soldatul cel mai apropiat de ea își linse buzele nervos, când o văzu pipăind mecanismul de siguranță al puștii.

Clic, clic.

Sigur, nesigur.

Lipsit de pericol, periculos.

O picătură de sudoare i se scurse încet pe șira spinării.

Apoi alta.

– Păi, ce mai așteptăm, Normén?

Gladh, deshidratatul consilier al ambasadei, ieșise, evident, pe partea cealaltă a mașinii și venise în spatele ei.

– Presa așteaptă, e timpul să-i dăm drumul. Suntem deja în întârziere.

Întinse mâna spre mânerul portierei din spate a mașinii, ca să coboare ministrul pentru Dezvoltare Internațională, dar Rebecca se agită.

– Nu atinge portiera! mârâi ea lovind geamul ușii cu palma dreaptă.

Consilierul ambasadei ținu mânerul și, pentru câteva secunde, rămaseră acolo schimbând priviri ostile. Apoi, Gladh renunță, se îndreptă și, insultat, își ajustă nodul de la cravată.

– Cât timp te gândești să ne faci să stăm aici, în căldură, Normén? scânci el, puțin prea tare, astfel ca ministrul să-l audă prin sticla

¹ Ajută-ne. Nu avem hrană, nici doctor (engl.) (n. tr.)

colorată. Nu vezi că oamenii ăștia devin mai agitați cu cât șovăim mai mult? Ne așteaptă pe noi – pe ministru, nu înțelegi?

Oh, da, înțelegea bine, însă era ceva în neregulă cu întreaga situație.

Când făcuseră recunoașterea locului cu o zi înainte, reușiseră să meargă cu mașina până la biroul din tabăra de refugiați în care fusese programată întâlnirea. Dar în acea zi drumul era blocat la două sute de metri de clădire, chiar dacă vedea deja acolo o mulțime de vehicule.

Nu părea o idee prea bună să meargă pe jos cu ministrul două sute de metri prin mulțime, cu șase soldați guvernamentali nervoși ca escortă.

Oricum, de ce atât de puțini?

În ziua precedentă fusese plin de soldați, vehicule blindate și chiar un elicopter care dădea rotocoale pe deasupra. Refugiații rămăseseră în mare parte în micile lor corturi fragile, abia îndrăznind să iasă.

Dar în ziua aceea situația era brusc complet inversată.

– Haide, să mergem! Totul e bine, totul e bine..., strigă ofițerul, cu ochelarii de soare sclipind, fluturând din mână cu nerăbdare pentru a le face semn să meargă spre el, în timp ce doi soldați de-ai lui făceau o încercare slabă de a-i da înapoi pe cei mai agitați din mulțimea care împingea împotriva cordonului.

Însă Rebecca ezita în continuare. Sunetul gloatei crescuse, însă ea încă își imagina că putea să audă sunetul metalic al dispozitivului de siguranță al armelor soldaților.

Aproape ca o numărătoare inversă second-hand.

Clic...

Clic...

Clic...

Își mută inconștient mâna dreaptă pe pistolul din tocul de la centură.

– Trebuie să ne mișcăm acum, scânci Gladh, iar ea remarcă frica subită din vocea lui.

Göransson și Malmén schimbă priviri peste capota mașinii.

– Cum vrei să faci asta, Normén?